

Troostboekje

‘Verlies overleven is niet loslaten, zoals al te vaak gezegd wordt, maar leren vasthouden op een andere manier.’ Manu Keirse geeft hiermee aan wat dit boekje wil zijn: een manier van vasthouden, van herinneringen bewaren.

Er is geen handleiding voor deze teksten en gedichten. Dit troostboekje loopt niet in een boog om het verdriet heen. Soms zijn de woorden minzaam. Soms duwen ze net daar waar het pijn doet. Soms klinken er stille woorden van hoop en verlangen.

Met dit boekje willen we ons respect en medeleven uitdrukken voor uw verdriet. Omdat wij als UZ Leuven-gemeenschap ten volle beseffen dat afscheid nemen in deze bijzondere omstandigheden moeilijk is om alleen te dragen.

We kenden je nauwelijks
Alles was zo vreemd
We vochten voor jou
Wij zonder je liefsten
Wij vreemden voor jou

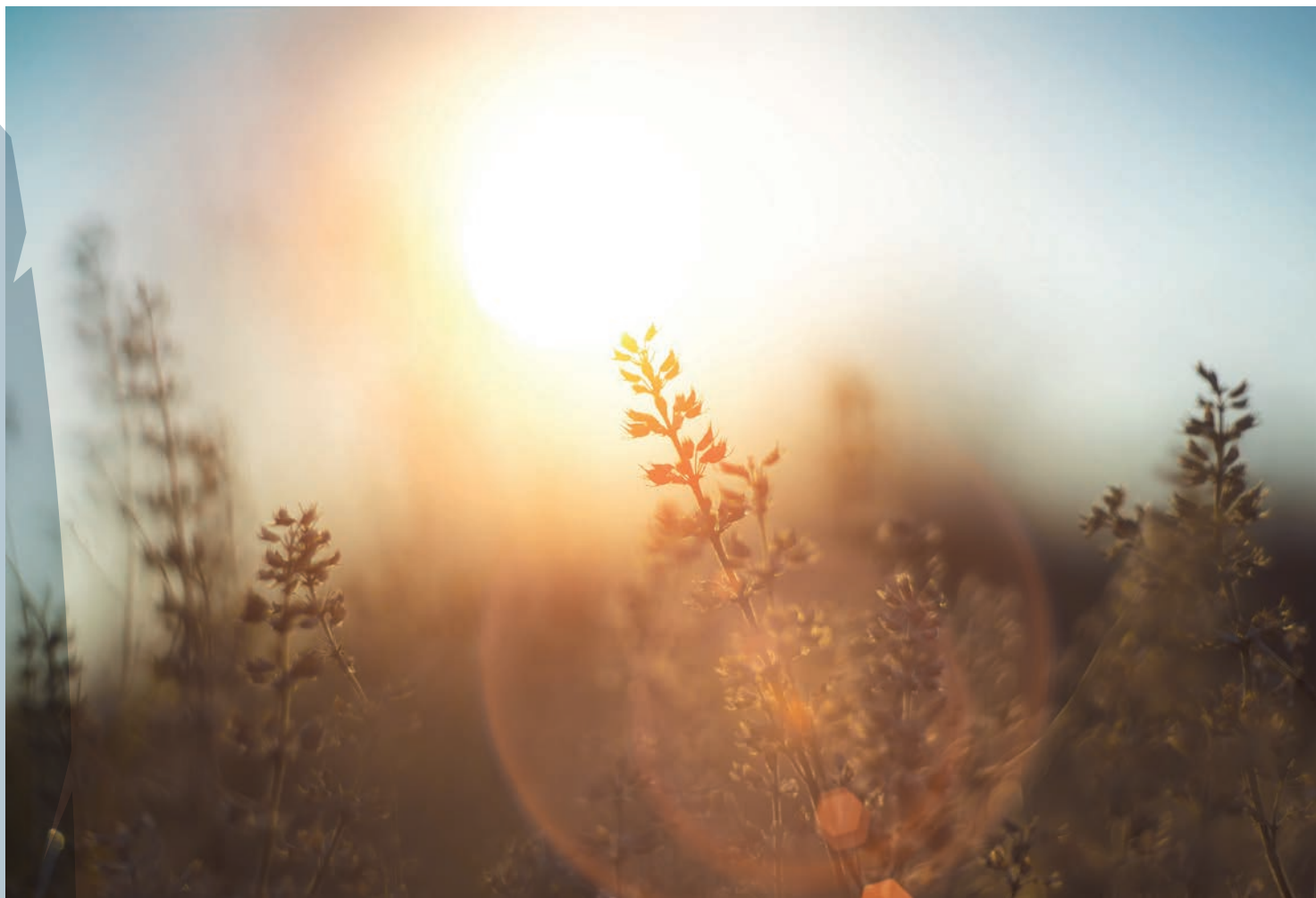
We moesten het opgeven
We moesten je laten gaan
We mochten je niet aanraken
We wisten geen woorden

Alles was zo vreemd

Weet hoe het ons raakte
Weet van overmachtige onmacht
Wie heeft tijd om te luisteren?
Wie klapt dit verdriet niet weg?

Iemand zal het toch wel zien?
Iemand betrokken vanaf de zijkant

Marinus van den Berg

Het laatste licht

Afscheid nemen,
zo had het moeten zijn ...
Langzaam
met zachte vingers
en gewogen woorden.
Tijdloos samen verwijlen
en luisteren.
En in het zwijgen horen
wat niet hoeft gezegd.

Of wat de liefde
onvermoed
van deze uren
in je ziel wil achterlaten.

Niet weggaan, blijven.
Elkaar zien als nooit tevoren,
in het laatste licht.
Omhelzen, vasthouden
nog even,
koesterend en teder.

Om dan te kunnen zeggen:
hier laat ik je gaan.
Maar ach, jij werd
zo onverhoeds
aan onze blik onttrokken,
als meegenomen met de wind.

Kan iemand ons vertellen
dat het goed en veilig is,
waar jij nu bent?

Daar ergens op een plek,
geboren zoals thuis.
En waar wij,
op een ongekende morgen
elkaar weer mogen vinden,
in een eeuwige omhelzing.

Kris Gelaude

ik weef de tranen in mijn leven
ik weef de trots in alle dagen
ik weef de pijn in zachte strengen
ik weef jou, in alle lagen

wie je was, wie je zult blijven
hoe je kijkt en hoe je lacht
wat je gaf en wat ik leerde
weven zal ik, alles wat je bracht

ik weef het missen, en het dragen
ik weef de liefde die is gebleven
ik weef jou met zorg en aandacht
in alle draden van mijn leven

Floortje Agema

Wat nog komen zou

Ik denk niet aan wat nog komen zou
Hoe mooi het had kunnen zijn
Ik onthou liever al ben ik in de rouw
Wat prachtig was en fijn

Ik vraag me niet af waarom het was
Dat het noodlot die wonde sneed
Ik onthou liever hoe mooi het leven was
Dan al dat diepe leed

Voor duizelingwekkend groot verdriet
Bestaat geen medicijn
Want we weten maar beseffen niet
Hoe onvoorstelbaar kwetsbaar wij wel zijn

Want magische woorden zijn er niet
Het lot valt ons diep en zwaar
Niets verzacht ons groot verdriet
Dus steunen we mekaar

Al is het gemis zo triest en hard
Wij denken aan elke lach
Die blijft voor eeuwig in ons hart
En troost ons elke dag

Voor duizelingwekkend groot verdriet
Bestaat geen medicijn
Want we weten maar beseffen niet
Hoe onvoorstelbaar kwetsbaar wij wel zijn

Bart Peeters

Sotto voce

Zoveel soorten van verdriet
ik noem ze niet.

Maar één, het afstand doen en scheiden.
En niet het snijden doet zo'n pijn,
maar het afgesneden zijn.

Nog is het mooi, 't geraamte van een blad,
vlinderlicht rustend op de aarde,
alleen nog maar zijn wezen waard.

Maar tussen de aderen van het lijden
niets meer om u mee te verblijden:
mazen van uw afwezigheid
bijeengehouden door wat pijn
en groter wordend met de tijd.
Arm en beschaamd zo arm te zijn.

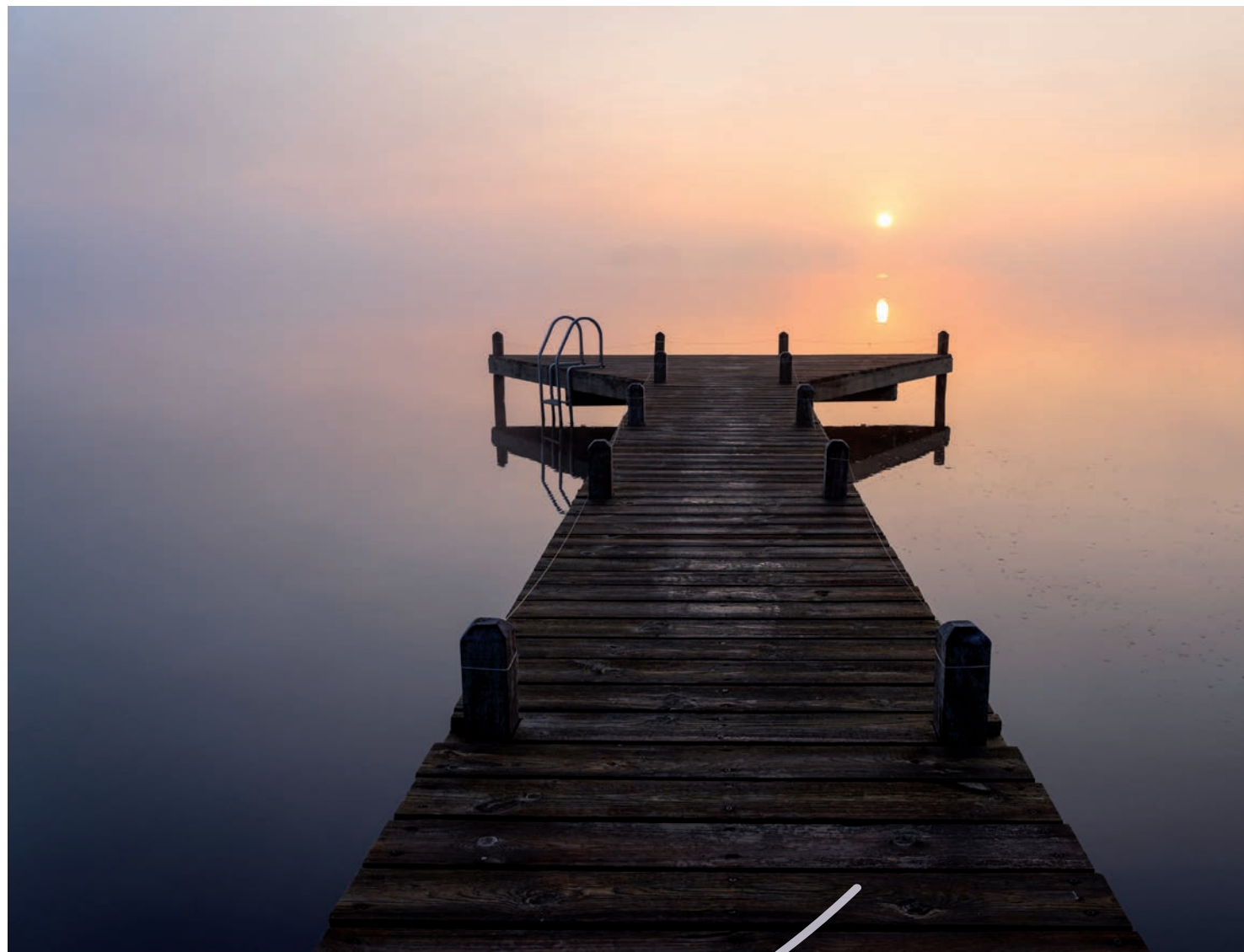
Maria Vasalis

Stil
staan wij
bij wat jij in beweging bracht
in hart, in lijf, in leven.

Bewogen
worden wij
door tranen om wat niet meer is
en door liefde, die steeds is gebleven.

Licht
maken wij
voor jou,
stil en bewogen
samen

Ik zie je in de sterren
Ik hoor je in de wind.
Al ben je niet meer hier,
er is een plekje in mijn hart
waar ik jou voor altijd vind.

Lief leven

Voor-uit-zien

nooit
zal ik vooruit kunnen zien
zonder jou te zien

altijd weer
zal ik jou zien
als ik kijk in de spiegel
van mijn levensweg

als ik vooruit zie
zal ik jou zien
als ik opzij zie
zie ik jou

nooit
wil ik vooruit zien
zonder jou
voor altijd blijven we verbonden

Onlangs vroeg iemand me:
'Is alles met de dood voorbij?'

Ik heb lange tijd overwogen
wat ik zou kunnen zeggen.
Het komt er immers op aan
wat je onder 'alles' verstaat.

Wanneer jij voor jezelf 'alles' bent,
dan is voor jou met de dood
inderdaad 'alles' voorbij.

Wanneer je leven echter alles om je heen omvat,
wanneer je hart voor mensen slaat
en je met mensen verbonden leeft,
dan weet je heel zeker
dat het na jou verder gaat.

Dan is niets voorbij.

Vrij naar Dorothee Sölle

Noem mij.
Haal me erbij
in grote en kleine verhalen.
Hou me springlevend
in beeld en in woord.
Laat toch de liefde
nog zingen.
In alle gebaren
van haar gedenken
besta ik voort.

Kris Gelaude

Dank voor elk moment

Voor elk moment waarop je mij hebt blij gemaakt
voor elk moment waarop je mij hebt vrijgemaakt
voor elke keer dat jij bij mij vertrouwen zocht
voor elke schakel die ons nauwer binden mocht
voor al je goedheid, die ik ondervinden mocht
zeg ik je dank.

Voor elk lief woord dat zacht over je lippen kwam
voor al het kwaad dat jij mij uit het hart ontnam
voor elke gunst waarvoor je stil gebeden hebt
voor al die moed waarmee je soms geleden hebt
voor elke pijn die jij voor mij vermeden hebt
zeg ik je dank.

Voor elke keer dat jij mij nog ontroeren zult
of door je zachte trouwe blik beroeren zult
voor elk gebaar waardoor je mij vervoeren zult
zeg ik je dank,
zeg ik je dank.

Will Ferdy

Weggaan

Weggaan is iets anders
dan het huis uitsluipen
zacht de deur dichttrekken
achter je bestaan en niet
terugkeren. Je blijft
iemand op wie wordt gewacht.

Weggaan kun je beschrijven als
een soort van blijven. Niemand
wacht want je bent er nog.
Niemand neemt afscheid
want je gaat niet weg.

Rutger Kopland

